

Darul de nespus al lui Dumnezeu (1)

Dătătorul

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 14.01.2019, Actualizat: 14.01.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: 2 Corinteni 9.15**2 Corinteni 9.15:** Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!

Mulți dintre noi s-au gândit deseori în ultimele săptămâni la cadouri. Unii dintre noi au simțit bucurie mare să dăruiască. Alții și-au găsit bucuria în a primi cadouri, însă nu atât de mult cât ne-am așteptat noi s-o aibă. „Este mai fericite să dai, decât să primești” este încă adevărat, și îndrăznesc să spun că cei mai fericiți oameni nu sunt aceia care primesc de cele mai multe ori, ci aceia care dau de cele mai multe ori. Aceasta este adevărat în mod deosebit atunci când darurile tale înainte de toate sunt pentru aceia care trăiesc în împrejurări mai puțin confortabile decât tine, și când ai încercat să satisfaci nevoile lor, să înseninezi casele celor săraci, să aduci un surâs de veselie pe fețele copiilor și să îmbărbătezi mamele și tații oboșiți și deznădăjduiți. Este o chestiune foarte binecuvântată și minunată să faci cadouri în felul acesta.

Aceasta este unul din produsele secundare ale creștinismului. Aceasta este așa din cauză că Domnul nostru Isus Hristos Însuși ne-a dat această lecție: „Este mai fericite să dai, decât să primești”, așa că noi ne bucurăm să facem cadouri în Numele Lui. Chiar și lumea s-a molipsit de această binecuvântare, și oamenii neîntorși la Dumnezeu au bucurie mare să împartă cu alții. Și dacă ne gândim la cadouri, atunci gândurile noastre se îndreaptă desigur la Darul cel mai mare, pe care Dumnezeu în harul Său minunat L-a revărsat peste lumea păcătoasă. „Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!”

Sunt patru lucruri despre care doresc cu plăcere să vorbesc. În primul rând vreau să vă fac cunoscut pe Dătătorul; în al doilea rând să vă prezint caracterul ales al Darului; în al treilea rând să vă familiarizez cu primirea Darului și apoi cu un cuvânt atenționarea cu privire la respingerea Darului.

Cine este Dătătorul?

Când Domnul nostru s-a adresat femeii sărmăne de la fântână, El a spus: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: ‚Dă-Mi să beau!’, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie” (Ioan 4.10). Dumnezeu este Dătătorul. Mi-aș dori să putem înțelege clar aceasta.

O parte mare a oamenilor gândește că Dumnezeu este un comerciant; ei gândesc, că El are ceva de vândut; că El merge din loc în loc și oferă mântuirea Sa oamenilor, dacă ei sunt suficient de bogați, ca s-o cumpere. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că El este prea bogat ca să vândă mântuirea Sa. Dar chiar dacă El ar oferi-o cu adevărat spre vânzare și ar fixa un preț pentru ea, care ar corespunde întrucâtva cu valoarea ei, atunci nici tu și nici eu nu vom putea vreodată să cumpărăm mântuirea Sa.

Parabola din evanghelia după Matei 13 este în general total fals interpretată. Un negustor a venit și a căutat perle frumoase, „și, când a găsit o perlă de mare valoare, a mers și a vândut tot ce avea și a cumpărat-o” (Matei 13.46). Aproape fără excepție oamenii interpretează negustorul ca fiind păcătosul sărman și perla ca fiind mântuirea lui Dumnezeu. Însă mântuirea

lui Dumnezeu este un dar gratuit, și perla trebuia cumpărată, așa că interpretarea este contrară faptelor. Noi nu avem nimic, cu care am putea cumpăra mântuirea lui Dumnezeu.

Adevăratul înțeles al acestei parabole este desigur acesta: Domnul nostru Isus Hristos a venit din cer ca negustor cu bogății nespuse de mari la dispoziție; și aici în lumea aceasta săracă, întunecată a găsit o perlă foarte prețioasă – această grupă imensă de bărbați și de femei, care erau cufundați în păcate și fărădelegi, dar care trebuiau să devină trup și mireasă a Mielului. Și când El a legat dragostea Sa de această perlă, S-a dus și a vândut tot ce avea, și a cumpărat-o. Unde a făcut El acest schimb mare? La crucea de pe Golgota. Acolo pe cruce El a vândut tot ce avea, și a vărsat sângele Său deosebit de prețios, Și-a dat viața, ca să poată cumpăra perla, care va trebui să încununeze pentru toată veșnicia coroana Sa.

Dumnezeu este un Dătător; El nu vinde nimic oamenilor. Ia toate binecuvântările, de care noi ne bucurăm cu bucurie mare. Toate le primim gratuit de la Dumnezeu; noi nu le putem cumpăra. Tu nu poți cumpăra aerul proaspăt, pe care îl inspiri; tu nu poți cumpăra apa din râul care clipește. Da, oamenii o pot umple în sticle și o pot vinde, însă Dumnezeu o dă gratis. Toate binecuvântările, pe care El le revarsă peste oameni, sunt „fără bani și fără plată”, și Darul mare, despre care vorbim aici, este expresia dragostei Lui nemărginite.

Istoria slujitorului

Tatăl soției mele era un slujitor al Evangheliei. Destul de ciudat: cu toate că l-am cunoscut destul de bine în zilele în care l-am împovărat, ca să primesc pe fiica lui, eu am avut numai de trei ori privilegiul să-l aud predicând, însă îmi amintesc foarte bine de aceste ocazii. Niciodată nu am uitat o ilustrare, pe care el a folosit-o, despre o femeie săracă, care avea o fiică foarte bolnavă. Această mamă sărmană își câștiga banii făcând curățenie. Ea a trebuit să câștige existența pentru sine însuși și pentru această fiică. Cu timpul fiica ei a ajuns pe drumul însănătoșirii și cerea permanent să primească struguri, cu toate că era iarnă. Mama săracă nu putea gândi să cumpere struguri, căci erau foarte scumpi, și cu toate acestea copilă spunea de fiecare dată, când mama venea acasă: „Ai primit astăzi struguri pentru mine?” Mama a oferit alte lucruri fiicei ei, care îi erau accesibile, dar aceasta nu ajuta la nimic. Într-o zi mama a fost la lucru într-o altă parte a orașului, un loc unde ea niciodată nu a fost, și când a trecut pe lângă o grădină minunată, a văzut o seră mare. Când a privit peste zid, a putut vedea struguri cu boabe mari, care atârnavă acolo și se coceau. A încercat să deschidă poarta, și deoarece poarta era descuiată, a intrat.

Când mergea pe cărare, a întâlnit-o grădinarul, care i-a zis: „Ce faceți aici? Nu aveți nimic de căutat aici. Nu știți că grădinile sunt ale împăratului?”

„Ah, Domnul meu”, a zis ea, „fiica mea zace bolnavă acasă, și de mult timp cere struguri; și când am trecut pe alături am văzut strugurii în seră. Am lucrat zi de zi din greu și am numai un șiling, dar voi da totul pentru un ciorchine din acești struguri.”

„Afară, nu aveți ce căuta aici. Mi-aș putea pierde locul de muncă, pentru că v-am lăsat să intrați aici.” Și astfel el a alungat-o afară.

Ea s-a gândit: presupun că a fost rău din partea mea, pentru că am oferit numai un șiling pentru un ciorchine de struguri. Voi încerca să câștig mai mulți bani, și probabil atunci îmi va împlini dorința.

Și astfel ea a lucrat din greu mai departe și a putut economisi un alt șiling și apoi a intrat iarăși pe poartă și a întâlnit din nou pe grădinar. „Nu v-am spus, că nu aveți voie să intrați aici?”

„Dar, vedeți”, a spus ea, „atunci am avut numai un șiling; acum am doi, și doresc mult un ciorchine de struguri pentru sărmana mea fiică bolnavă. Nu ați vrea să-mi vindeți un ciorchine?”

El voia tocmai să-i spună să dispară, când o tânără minunată de frumoasă a venit și a zis: „Ce este, doamnă bună?”

„Ah, îndurată doamnă, dacă puteți face ceva pentru mine, ați face, vă rog? Fiica mea este bolnavă și cere mereu plângând struguri, și eu am văzut strugurii minunați din seră și am vrut să cumpăr, dar el nu a vrut să-mi vândă. Vedeți, am doi șilingi, aș putea avea, vă rog, un ciorchine?”

„Ah”, a spus tânăra doamnă, „veniți cu mine”. Și ea a condus pe femeie în grădina de iarnă minunată și a spus: „Ține-ți poala.” Ea a tăiat un ciorchine, și apoi încă unul și încă unul, până când femeia săracă a strigat: „Niciunul mai mult! Am numai doi șilingi, nu-mi dați mai mulți!”

„Dar eu doresc ca fiica dumneavoastră să aibă tot ce-i trebuie; în acești struguri este viață și sănătate.” Și ea a tăiat și mai mulți.

Femeia a spus în cele din urmă: „Vă sunt foarte recunoscătoare, aici sunt cei doi șilingi.”

„Păstrați-vă banii; tatăl meu nu este negustor, el este împărat, și el nu vrea banii dumneavoastră. Luați strugurii și spuneți fiicei dumneavoastră că ei sunt trimiși de însăși prințesă și că ei sunt un cadou din sera împărătească.”

„Dar aș fi foarte bucuroasă, dacă aș putea să vă dau cei doi șilingi. Luați-i cu plăcere.”

„O, nu! *Un împărat nu vinde nimic; un împărat are bucurie să dea.*”

Niciodată nu am uitat această ilustrație, căci ea vorbește despre felul cum inima lui Dumnezeu întâmpină pe păcătosul nevoiaș. Aceasta avea apostolul în gând, când a scris: „Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!” Dumnezeu nu are nimic de vândut oamenilor pierduți. Și eu repet încă o dată: dacă El ar vinde mântuirea Lui, tu ai fi prea sărac ca s-o cumperi, dar pentru că este un cadou, o poți avea gratis și o poți avea acum.

Tradus de la: [Gottes unaussprechliche Gabe \(1\)](#)

Titlul original: „I. The Giver“ aus „God’s unspeakable Gift“, 1908

în *God’s unspeakable Gift. Twelve Select Addresses on Evangelical Themes*, Pickering & Inglis, Londra

Traducere: Ion Simionescu